№ 7 — 1917
შაბათი 11 თებერ.

ყოველ კვირა გამოცემისა. ფასი 15 კ.

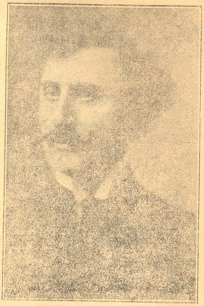

სო აბაშიძე
თუმბურვლის 12, ახალ
უბში წარმოდგენა აქვს

შალვა დადიანი
ამ კვირას ბაქოში საბჯნოვისთ
წარმოდგენა აქვს

შინაარსი

1, იოსებ არმათიელი — შალვა დადიანი 2
2, ს. ერთაწმინდელი — ვაწია ქნათი . . . . "
3, ივ. გომართელი — ახალი პოეზია 3
4, შ. ქუჩიშვილი — გურიისა ... გენ შეგზავრული 5
5, დავ. მესხი — ახირებული დღიური . . . . . . "
6. ჰაზირა — ქართველ მაჭმადიანთა შესახებ (რედაქციისაგან) ჩემი უბის წიგნი . . 6
7, იზიძე — დაკარგულ შვილს 8
8, მიხ. ბოჭორიშვილი — ვნების ბრჭყალებში (მეორე მოქმ) 9
9, იაგ. ყურკაციშვილი — ვაჟკაცის სიკვდილი (ხალხურ) 12
10, იპო. ჯინორიძე — ... ასული 13
11, კირ. მაჭარაძე — ხარხარი "
12, მახვილი — შურადა . . 14
13, წვრილი ამბები . . . "

შალვა დადიანი და ელენ ანდრონიკაშვილი
(წელს ორივე ბაქოს სცენაზე მუშობდნენ)

შალვა დადიანი

(მისი ბენეფისის კამა ბაქოში)

საკმარისია ეს ორი სიტყვა გიგიონოთ ანუ ამოიკითხოთ, რომ მაშინვე წარმოიდგინოთ დაუღალავი, ენერგიული ადამიანი და მსახიობი-მეცადინე, ეროვნული თეატრის გაზრდა ამოცანების მოჯადოებული მაჯნური!

ხელოვნების მონა-მორჩილი!

სამშობლო ქვეყნის გულის ცემის მესაიდუმლე!

დედა-ენის ფაქიზად გამავრცელებელი!..

ჩვენი განახლების ახალი ტაძრის დაუზარელი და მიუძინებელი დარაჯი!

ცოცხალი სიტყვის მოქანდაკე!

შეხედეთ: კოლხეთი და ზაჟი ზღვის სანაპირონი, მტკვარ-ალაზანის ხეობნი და გურგენის ზღვის კიდე მას კვალ-დაუჩენელი არ დარჩენია!

სამშობლო ქვეყნის წარსული და აწმყო, მწერლობის სხვა და სხვა დარგი მას ხელ-შუბებელი არა რჩება: ყველგან და ყველფერში თავისი, დიალ, თვალსაჩინო გენიი შეუტანია და შეიტეს.

და ასე მოღვაწეობს აგი—შალვა დადიანი თითქმის ოცდახუთი წელიწადის!..

დაბოკოლება, უიმედობა, გულის გაცრუება—მისთვის არ არსებობს...

სწორედ ესაა მიზეზი, რომ იგი იქ ალანთებს ხოლმე ლამპარს, სადაც უიმედობა მოცულნი მას აკრობენ!

ასე იყო ქუთაისში, ბათომში და წელ ბაქოში!

წელს ბაქოში თითქმის სეზონის დაწ ბას არა-კი ფიქრობდენ: ხალხი არა გვყავ ვიზარალებთო. მაგრამ ზოგიერთ სცენის მ შაკთა თავგამოდებამა და შალვა დადიან მუყაითობამ ბაქო უსეზონოთ არ დასტოვ შალვა დადიანისავე მოთხოვნით წელს ბაქ ლილა ჩვენი ახალგაზრდა ნიჭიერი რეჟისო რის ალ. წუწუნავის მიერ დადგმული წარ მოდგენები, უფრო შერჩეული რეპერტუარ წარმოდგენაზე ხალხი მუდამ დაიარებოდა დ როგორც გვესმის, არა იმდენი დეფიციტი რავდენსაც ელოდენ!..

ასე იცის საქმის სიყვარულით სამსახურმა

თქმა არ უნდა, ამა წლის სეზონის კე თილად დაბოლოვებაში მის თანამშრომლთაც განსაკუთრებით ახალი გამგეობას, არა ნაკლებ ლვაწლი მიუძღვით, მაგრამ საქმის სული და გული რომ შალვა დადიანი იყო—ეს ყველასათვის ცხადია!

სეზონის დასასრულს, ამ კვირაა, ბაქოს დრამ. წრე თავის რეჟისორს უმართავს საბენეფიციო წარმოდგენას.

მსახიობის ბენეფისი— ეს მისი ზნეობრივითვიერი ჯილდოა და ბაქოს ქართველობა დღეს გამოიჩენს—რავდენად აფასებს კეთილ თავის მუშაკისა და საერთოდ ჩვენის სცენ ლ და მწერლობის დაუღალავ, თავდადებულ მოღვაწეს.

იოსეფ ანიმათიელი

ჰაწია ქნარი

ჰაწია არი ჩემი ქნარი, ძღვივს მჩინარი,
ბატარა არი. მაგრამ დიდი ტანჯვის მომენარი.

—

ხან მოს ლბუნე, მოღიმარი; მკვნესარი, წყნარი,
ნაზი, ნანარი. სიყვარულის ცრემლად მდინარი!

—

ხან-კი მქუხარი, სიმთა ჟღერით ელვა და ქარი,
მშვენიერების ზღვა, მარადის მოუსვენარი...

—

ჰაწია არი სიცოცხლისა მღერალი ქნარი,
ბატარა... მაგრამ დიდი შვება ნეტარი მქნარი...

ს. ერთაწმინდელი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ახალი პოეზია

დიდ, ბატონებო, მე ვარ პოეტი და დიდი პოეტიც. მე ეს დღემდინ არ ვიცოდი, რადგან მეტ-ს მეტათ მორცხვი ვიყავი. ახლა-კი მე გავხდი ურცხვი, დიდ ურცხვი!

ეს ეშმაკიტი, დიდი პოეტი მხოლოდ ის არის, რომელსაც არავისი და არაფრისა არა სცხვენია, რომელიც არავის და არაფერს არ ერიდება, რომელიც თვითონ არის თვისი მსაჯული, რომელიც გრძნობს, რომ ის დიდი პოეტია და სხვა და სხვა.

თავის ქება კიტრათ ჰღირსო, უთქვამს ხალხს. სისულელე უთქვამს!

სხვისაგან ქება ჰღირს კიტრათ. დეე, სხვებმა დამცინონ, მე ვაქებ ჩემს თავს, რადგანაც მე მიწამს, რომ დიდი პოეტი ვარ,—მორჩა და გათავდა!

გავა დრო, სხვებიც დარწმუნდებიან, რომ მე მართალი ვარ და მოვლენ ჩემდა საქებრათ. არ მოვლენ კისერიც უტეხითათ,— ვაი მათ! ამიტომ მე მეგონა, რომ სხვამ უნდა მიწამოს. სისულელეა!

უმჯობესია შენ თვითონ უნდა იწამო შენი თავი.

დრო გავა, სხვებიც გიწამებენ.

არ გიწამებენ და ჯანაბამდინ გზა ჰქონია!

დღემდე მე ვიყავი მეტის მეტათ მორიდებული, მორცხვი, თავმდაბალი.

სისულელეა ყოველივე ეს.

ეშმაკიტი პოეტისათვის მოსარიდებელი სასირცხო არაფერია, პოეზიამ სირცხვილი, მორიდება არ იცის:

ბუნებამ გაიჩინა მზეც და ტალიც.

და თუ მზესა აქვს ადგილი პოეზიაში, ტალსაც უნდა ჰქონდეს, ღირსაც, ძალსაც.

არც აკაკი, და არც ილია ნამდვილი პოეტები არ იყვენ. ისინი იყვენ კარგი მოქალაქენი. პოეზია მათთვის იარაღი იყო, საშუალება და არა მიზანი.

ჩემთვის-კი პოეზია თვით მიზანია, პოეზიის გარეშე ჩემთვის არაფერი არ არსებობს.

ვერ მიხვდით? მე ვარ სრულებით ახალი პოეტი, მე უნდა შევქმნა სრულებით ახ ლი პოეზია.

შოთას შემდეგ დღემდე ქართველი ერი უპოეზოოთ სცხოვრობდა. სირცხვილი არ არის

დღეიდან ქართველმ, ერმა უნდა გიგოს, თუ რა არის ეს შუშ რიტი ნამდვილი პოეზია.

მე ვალაპარაკებ ვიგალოს ყოველი ფერზე, უთ ვრქსათ ი იმაზე, რის შესახებაც ძველი პოეტ ბი სდუმდენ.

ი ოდეთ ყველამ, რომ პოეზიამ სირცხვილი არ იცის.

ვაღლეს და ნეხესა ვინადგან მზე სწორედ მოფენ ნებინ!

ეი ეშმაკიტი პოეზია. ის მზესავით თანასწორათ უნდა აშუქებდეს ვარდსაც, ნეხესაც

მე ვუარ ყავი ძველი და ვქმნი ახალს, გზა ახლისა ჩემ ხელთ არის

ვინ მითხრა?.

მე თვითონ ვუთხარი ჩემს თავს.

მე დავარწმენე ჩემი თავი, რომ მე ვარ დიდი პოეტი, წარმომადგენელი სრულიად ახალი პოეზიისა.

ჩემთვის ეს სრულებით საკმარისია.

მართალია, ეს ახალი პოეზია ჩემთან არ დაწყებულა, მაგრამ იცოდეთ, რომ მე ვიქნები მისი ბრწყინვალე ვარსკვლავი და არა ელენე დარიანი.

მართალია, ჩემს პირველ ნაბიჯს გავლენა ეტყობა, მაგრამ..

მაგრამ ყური დამიგდეთ.

მე და კატა.

ლამეს; კარეთ თოვს. ეინოვა, ცივა.
ბუხარში ეიზგიზებს ეაშეაზის წიგა.
მარტო ვარ ოთახსა, სევდამ მომატა.
ბუხრათან ნებიერრამს ბეზულ კატა
სევდა, ცხლა, ვიწეა, ეარ მოგრაფდი.
ტრეფიანსა, ეშხისა მანნეაა ადა.
ეკდეუსვი ხელეაი შეინძრა ტიტა.
ეკრძნობასა ეურთასა მან დაშეტკეტა...
ტინდადი ეხრიდმა ეკი შეშეტა!
სად წეხეკდ ეკნატეა ბუხედ კატა?
ლეშეა, კარეთ თოვს, ეინოვა, ცივა.
ბუხარში ეიზგიზებს ეაშეაზის წიგა.

ფერადი სონეტი

ბალახის ბიბინი, ფოთოლთა შრიალი.
ჩიტების წკეკწეკი, მდინარის ჩხრიალი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გიშერსა ტკბერვნი, შიშველი სხეული.
მხრეთ ვარ, ეფდი, ოროვნ მეკვს წვეულდ.
ეეტრდი მე ჯეკეტსა, ეეძერ მეკმოკრეულს.
მე მიეგალს მამალი, მე ეედი შორეულს.
წუეროვდით ეკანკალდეს, ტრფობითა დეკ ადი.
ეტოკდ სხეული, მოგდიდ თავადი.
მოგიდ ლიმაზი, მოგიდ ერძნეული,
ადარ ვარ სნეული, ადარ ვარ ეედი
თვალებში მკოდ, მიმხეა ხელიდა...
მიდეულდ სხეული, დაპეკეს წეალები.

ეკალ-ეავთ, დამეეწყდა: თავადს რაში ჰყავდა ღა სანამ ის ზიშველს ქალს ხელებს მოხვეედ, რაში ლაიბა.

რაში ხტის, ეეხვინებს, მდინარე ჩხრალდებს.
ღ ჩეშა ბერანგა ჭეერზე ფრაალდებს.

სონეტი

ეეთხეშა მზეზედ მიმეკდარ ქალი.
ძონძებში ეგეულდა მიეკეერ თვალი.
ეეეეშა ეეოფდა მალიმად ხელებს.
ეკაკუნი ეკჭეონდა თითებზე ტალეებს.
მიეეედი მე მასთან, ეეეხეა ხელი.
ფრჩხილებზე ეკჭეერდა ტალეების წვალი...
ეითელი ფრჩხილიანი ცოდვიდი ხელ!
ოქეეს ეპეტრეთო, ოქე�ეეედით, ოქეეს
ეოდნას ეეედ!

ლორის სიმღერა

შეიმაროს ეეეიდალ, ეეზ ეეეეეეეე.
მინდეარად ვიხალეე მე ლორი მეკე.
ეეკეა დრეუნეს. მეურეო ეეენესალ.
მისი ტანეეეკ მე მხალდ მესმიალ.
თოიმეეტი ეოეეი ჭეეკეს ეეტეკეეს,
ეეარხეეიალ სიბრალეი წეალ!
ოჭ, ლორო, ლორო, ლინე მეეეეეეეარ!
ზალეეკეერ მეძალრო, ზალეეკეერ მეიერო.
რით ეეეკ ჭეიმაი თორეეეტი ეოეეი?
ეეეიალ ეალეეეკ ეეეარი ნალეეეი.
ეეანის ტანეეეკეს, ეანეეანის ჭანეეეეი
ეეაკ ეეეალეი ეაკეეეეეეე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გურიისაკენ

მგზავრული

ძღვნად სიმონ რამიშვილს
და ალექსანდრე ხუნდაძეს,

დაიძრა ეტლი ფფრინავი
სწრაფი, ლამაზი ცხენებით,
თვალწინ მეშლება სურათი
ზღაპრული ფერად შვენებით!

ეტლი რბის, ეტლი მიმფრენს
დაკლაკნილ შარა-გზაზედ;
გული ხტის, გული თამაშობს
ცხენების ფეხის ხმაზედ!

ეტლო რბის! სული წის უსწრობს!
გად-დის მთიდან მთაზედ;
ფრთანი შლის ჭრელი ოცნება
გურიის დანახვაზედ!

ქუდს ვუხდი ხბარეს საყვარელს
მღერით და აღფრთოვანებით;
წყალნი წინ მეგებებიან
კრიმანჭულით და ბ.ნებით!

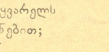

ახირებული დღიური

„... და გთხოვ, მეგობარო, ჩემს სიცოცხლეში ნუ გამოაქვეყნებ ამ ჩემი ავადმყოფი ტკინის ნაწყფარ დღიურს გოლითი არა ვარ იცი, მალე—წიდლა ზინა— და მაშინ ამაზე ქვეყანას ეს ჩემი **ახირებული დღიური**“.

დღეს უკვე ანდერძია ეს წერილი,— ჩემი მეგობარი ცოცხალი აღარაა და ვსარულებ მის ანდერძს.

ორშაბათი

ორშაბათს შავ დღეს ეძახიან და მეც შავი ფიქრები გარს მახვევია...

უცნაურსა და მწარე ფიქრებს მიშლის, სასოს მიკვეთს ის გარემოება, რომ ჩვენი ქვეყანა ტრფიალ და ხალხი ლამაზი...

სიტურფემ და სიუხვემ გაგვაზარმაცა, გაგვაღარიბა, გაგვაყარიბა...

ვინც-კი მთა-გრეხილი გადმოვლო, ღრანი ტყე-ველი, ოღრონჩოღრო გადმოლახა და მოღწია ამ ტურფა ქვეყანაში, ნახა გულზვიადი მასპინძელი—მოირთხა ფეხი და სტკენები. გაოცდილი, გაფხეკილი ქვეყნიდან შემოვიდენ ბაღნარში, ვარდ-ყვავილებით ფეერადებულს ედემში, ამბრითა და ნეკტრით აპკერებულს სამოთხეში... ქორწილსა და ლხინში შემოკრილი გიჟი, აბა, გაგდე გარეთ.

გიჟია-გავ!?..

მოსული ეზიარა მაცოცხლებელ მზის სხივებს, შეხვდა გონჯი ლამაზს, გაყინული—ცხელს... და მიეტმასნა .. გაზითაც ვეღარ მოგვეგჯ..

ბუნებაა ადამიანისა და რას უზამ!.. აბა, აქ ვინღა დგაგდევს, ვისღა გაგონდება ისტორია, მისი პირობები. ოქმები...

ვნებამ უნებით გვაქცია და-გაზარმაცებულს ხალხზე განგებამ სხვისი ნება გაამტონა. .

შაბათი.

ძალიან ხშირად მიფიქრია იმაზე, რომ საათის გამომგონს დიდი ბოროტება ჩადენია ამ ბაწია მოჩხაკუნე ქანჭინის გამოგონებით...

ახლა, ამ დაუძლურების ხანში ამ ბოროტებას უფრო მწვავეთ ვგრძნობ..,

ვინც კი ბარს მახვევია, ყველა მიმიდგებს, არ შეშინდე, ცუდი ფიქრი გულში არ გაივლო, სასიკეთილო რა გიპირსო..

საათი?

რა სასაგელია! ბალიშს ქვეშ ჩხაკუნებს უდარდელად, ისარი მისრიალობს და რამდენსაც დახაზულს გაივლის, იმდენად თანდათან მიახლოვდება დასასრული... რამდენსაც გახაზულ ს! გადაცდება, იმდენი წუთი აკლდება სემს სიცოცხლეს.

ბოროტი ეაკი ყოფილა საათის გამომგონი!

ქვირა

მთელი სამყარო წამელი სუნით ამქორე ბულია. ცის ქვეშეთი იბრძვის და ისე გაძვირდა ყველაფერი, თითქოს ზღაპრული ამბავი იყოს.

იაფია მხოლოდ ერთი რამ. . იაფია ის, რაც მთელს სამყაროზე უძვირფასესი რამ არის და რასაც ვერაფერი სიფ სურით ვერ იყიდი. ვერავითარი საგანძურით ვერ შეიძენ ადამიანის

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სიცოცხლე! ჩალის ფესვად აღარა ღირს...

უცნაური მოვლენაა!,.

როცა კერძო მკვლელობა ხდება, საცა უნდა იყოს, რა კვეყანაშიც არ უნდა მოხდეს იგი,—საშინელ ბოროტებათ სთვლიან, გულშემზარავ მოვლენათ სახვენ... შეიძვრის სასამართლოები ამხედრდებიან ბრალმდებელნი, ვეკილები, მოსამართლენი, მოწმენი, სოფელი, ქალაქი, კვეყანა... რა მოხდა!?.. მოკლეს ერთი კაცი!,..

ღღეს ღღეში ათასი კვდება... მეტიც...

კვერცხი, ცალი კვერცხი რვა კაპიკი ფასობს,.. რა ღროს შევეხწარითო—ყვირიან...

ერთი კვერცხი რვა კაპიკი...

ათასი კაცის სიცოცხლე!..

სამშაბათი

გარეთ საზარელი ბრძოლის ველი... სიხსლის ზღვა, კვნესა, ვაი-ვაში.

შინ-კი მშვიდობა!—საშინელი ძრწოლა, შიში, .. ოჯახს მარჯვენი მოსწყვეტა ბრძოლამ—მარცხენი—საკონლის ჯირმა „ბატონებმა„.

გოდებაა სოფლად. „ბატონებისა„ შემოვლა იცის, ხალხმა იცოდა... მოუბოდიშებდა, მოოცეკვებდა, მოუშიაროულებდა. ამას თავის მნიშვნელობა ჰქონდა. ხალისი და კაი გულნი კარგათ მყოფსაც იამება და მით უმეტეს უძლურს.

მობოდიშებისა, ცეკვის და მხიარულების გუნებაზე ვინღაა, ღღეს და „ბატონებსაც„ სიმძიფრე ეშჩნევა.

სული ამოგვაცალა ამ „ბატონების„ მობოდიშება ..

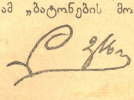

ქართველ მამამ ადიანთა შესახებ

ჩვენთა ძმათა—ქართველ მამამადიანთა საკითხი ღღეს ბევრი აურ-ბაური გამოიწვიეთ და ზოგიერთ ცდილობენ—ღვიძლი ძმა ძმას დაამტრორან რომ ქართველი მუსულმანნი ზნე-ჩვეულებათ, მოსწრაფებით ქართველნი არიან, და სურთ მშობლიურ კერას დაუბრუნდეს, ამას ქვეშორე მოყვანილი ეფრილიე ადასტურებს.

აი, რას სწერდა ქართველ-მამამადიანთა „ბესაგე„ ჩვენი სახელ-განძეფული სახალხო ანეული და მწერალი ჰაზნირა ამ ოცდა ხუთის წლის წინად ღიდი ილიას გაზეთ „ივერიაში„ (1891 წ. №214), ვბეჭდავთ ამ წერილს სრულიად უცვლელად, რომელსაც თავი-ნი საზოგადოებრივი მნიშვნელობა ღღესაც არ დაეკარგავს და ფრიად საყურადღებოა.

„უბის წიგნში„ ჩაწერილი.

მეუბნებიან, კაცო, რას ჩასცეებიხარ ამ ბაბუეს და ეოველს წელს ზაფხეულობით იქ მიდახარ; ნეტა ან რა მოგაქვს იქ ან რა მოგაქვს იქდამდა. ერთხელ სხვა მხარეს წადი, შე კაი კაცო ინეანს სხვა მხარეს ეფრო ღიდი ბატიეი და სარგებლობს გქონდესო—შეეერდეესაკენთან წასასვლ ხოდეეო. ჩეენი ღარდი და ეუღის ტკივილი-კი არ იციან. ამ ბაბუს წელს წინად რომ ბარეეველად ბაბუეშა წასეული, ისეეოს ბრძნობას შემიბეერო, რომ შეეეძლებელი იეო, ზაფხეული დამდგარიეო თუ არა, ეეველ იქ ან წასეულიეეეო. სადღ ჩე�d ეოეყეო ჩამომსდარი, იქეე ახლო ოთხი სასლობა სეხოეორობდა კიმაგმბადაინებულ ქართველებისა. თხეუმეტე-ოეემეტეხმელ ეემაწეიდი ქეეედა. ეი სწორედ ამაო შემიბეერეს და ამიტომ ეოველს წელიწადს ზაფხეულში ბაბუეს არ ეეშორდები. ისე მიეეკრდენ ის ეემაწეიდები, ისე რომ... ეაა რა ეასიქვა, როეორც ჩეენი დეიძლი ეიდეეეა. ეეველი არ მიძლე�d ნების, რომ ოეაფი მომერა. ღეინანა ამისოეის და ეეერი არ ღამეკარ ამაოი ღაბრკოლისოეის. ღიდი, ამისოის ღაბრკოლისოეის. ისეთს ტკბილს ქართეულს ღაბრკოლდენენ, რომ-ეეეეს სიტყეიერეეეი ისეთი ქართეული არსად არა მსმენია. სეეეერეედაა, მე ოეეეთანეე არ მეესმის, რაკ ' მეჩეეენეობდა ამაოი ქართეული ისე ტკბილად. ის ეემაწეიდები ხნაო იქნებოდენენ ესე ოთხი წელიწინდელნ ღაწეეეეედი ეთ წელისაეეე. ორი ქალი იეო, ღაბარნენები ეეეეეეი. ამაოის სახის სითეთრე, ეეეხ-მარდაბა, სხეაა-სხეეეთი ღაბრაკეი, ამაეი და ეეიეეი ეეეეი ტკბილად ბატკეტეეეეა, რომ ეეეეეეედ ეეეეეეეეი ეეეეეეეე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ფაქიზად შენახული ქართული დედანია. მწუხარედგვ ამეტოდ, რომ ეროვნებით ამოის წარსულს, ეფაკერდებოდი ეხლანდელს ცხოვრებას და ეფიქრობდი, ნეტა მომავალში რაგორ იქნება ამოი სამშე-მეოქი. ნამეტნავად მაშინ ეწუხებოდი და მიკვლიობდი ეული, როდესაც ერო

ბანა, და ზეშა დაბარაკუნდ კაშტერებულს, ხელში შერჩენოდა. აქ კაშეკუნდ დაბარაკი: ამ დროს კოშოტეს კაბარაზეთი ეროთ ახადკაზრდ ეშოწყოდ ქართველდა-შაჭმეთიანი, ესე ოთოხმეტი წლისა, რაოშედიც იქვე ასდოს, დეკენის ბეკენდოთ იდეკ, რეკორდ ეტეობოდა, ოსმალეთის სიმხეკრო ხასწყოვლებლის მოსწყოდე უნდა ეოფიდეთო. ამაზ კოტხარეთი შეეტეა შოდას:

— ნადრ, ნაბაბარდრ, ნა ეკადა ედიერსწ*?

შერე ჩვენ შეშოკეზდეს და სიაშოეზებთი დაბეოწეეთ ქართველი დაბარაკი:

— რა ეოო, რა უნდა ბეკენდოთ, ან რაჩიდ ბეკეკეკეკოთ? ქართველმა ეშოწყოდმა ბაკეშოთრა ი ეშოწყოდეს თავეის ხალაბარაკეკე. ეშოწყოდმა დაიეწეო ჯაერობა. ჩვენი თეკდენი ინ ეშოწყოდდედ დაიბრა, ეოენიდ დაეკეკეწყდეს და სედეკენდოფერიდ ინ ეეთხარი ზეშიდ ქართველს ეშოწყოდს:

— ამაბ სხვა სედი ეკდეს და სხვა სიხლდი ეკდეკს ძარდეკენში-ეშოკი.

ეშოწყოდმა ეზხოდიდ სრეკდიდ ეიიზიდა ჩვენი ეურანდეკს. ენოობის ეოეკეკეობითი კაშოეკეთხეკ ეანაობა და ეოეკენი კრეკეობა ეშოწყოდმა ეი რა ბეკეთხრა:

ანაბეშეკ ეკრიდ. სახეკიდ ასიდრ ინ ეკენი: ეანდ აქ ჩვეთხეკდიდი ქართველს ეოენს დაეკენ ტრაპეზზინშე სიმხეკრო ხასწყოვლებეკენი ეკრიდ.

— მაშ ეკნდ არ ეი ქართველი კეთხეკ? ეკეთხეთ ჩვენ.

— ვიი, რატომ, ეოტ-ეოტ?

— ეოტ-ეოტ რიდ ეკნდ იეოდე ქართველი კეთხეკ, სეკეკეკდიდ კრეკენდ კეკ ეკნდ იეოდეკ. ამაბ-კი არ ბეკეენბეი, რიდ ასდოს ეანეს ხეკ ინ ეა. ეკეკდიდ, არა, რამდენიც ბეკეი ეანა იეოდეკ და ასეა ეკდეა ბეკეენეკ, ამდენი ეეკეეთეა იეკენა ეაინეთ, მაკრამ ეეკეკდიდ მკეიდრიდ-კი ქართველს ეეკეთხეკ ეკნდ მოსეკეკდიდ ხედი, იმიტომ რიდ ეა ინრა ეაინ ეანდ ეკნდ.

ეეკეკეკ ქართველი ეეეკენეთ მეკეკეთ. ასეთაბ ასჩეკეკრაბ ეეკეკეკდი დიდიდ კეკეხარა და დიდ ინ მიდიდობეკ კიდიკეკეთხეკ, ეინ იეკი რამდენეა ასეკეთ კეკრი ეეკეკეკდი კაშაჭმეთიანეკეკენ ასჭეკრეოეკენდი, დანეტრეკეკენეკენ ქართველს ეეკენსა და ეეკეკ-კეთხეკის ეიდინს! ჩვენს ძმეკს ეეკენს ეიდინ ეა ეკეკ ასეეკეკნეთ, ასეკეკდა-კანსთხეკეკ ეკნდეთ და ჩვენკი ანეეკეკს ინ ეკეკეეთეთ. სიინტეკიდი ჩვენეთეი ს, ანთეკდეთ. სიინტეკიდი!

ბაზირ

*) რა ანრს, რა ამბავია, რას ეჩხუბეკენი.

ნიკ ნიკიფ. მამამთავრიშვილი
პროპორნიკი, მეფ მამამთავრიშვილის, შვილი ოსმალეთის ასპარეზზე ხელჩართულ გმირულ ბრძოლაში აყფეთქეს ხელის ყუმბარით. 28 წლ. იყო.

დაკარგული შვილის

შვილო, სად მოკვდი, ვისთვისა,
ვეღარ გიხილე თვალითა,
შენ ერთი მაკად ნუეეშად,
ვსა ოლდი მომავლითა,—
შენც გაჰკეკ! კეკრი ჩამეკკა,
ბეკლი მეკსება ბოდმითა:
ეიოამ ამინთოს სანთელი,
ვინ მასახელოს მოდგმ თა?!

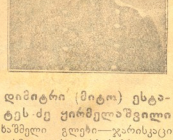

დიმიტრი (მიტო) ესტატეს ძე ყირმელაშვილი
ხაშმელი ბალეი—ჯარისკაცი ოსმალეთის ასპარეზზე დიდ ლუპა, 22 წლის იქნებოდა

მინდორი მოუზვენელი, ვენახი ბეკეკილდება,
უპატრონობით ხარ-კეკეს დღე შავად უტრიალდება,
ლამისა ტერემა დაგეკეკაბნოს და მოგვაყენოს ზიანი;
სად არის ჩვენთვის სიკეთე ან სიტყვა თავაზიანი?;
მზე ალარ მზეობს ჩვენთვისა, ბეკეკინვე და ბეკეზრობს ზამთარი,
მამაშენს თვალთაკ უმტყუნე, ხედი მოგტირი ჯულეკედარი,—
შვილო, სად მოკვდი, ვისთვისა, სად დამეკარგე ძვალითა,
უშენოდ ვიღამ მახროს, ბედკრული, მომავალრთა?!

ინაძე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ვნებისგრძყალებელ

სურათები ხუთ მოქმედებად მის. ბოგორიშვილისა

მოქმედება მეოთხე

მორჩილი ოთახი. კუთხეში წოლილებით სავსე თარო. კედლებზე მეცნიერთა და მწერალთა სურათები. საწერი მაგიდა, რომელზედაც უწერსრეფილ ჭყონი წიგნები და რვეულები. ბუხრის თავზე სჭეს ადამიანის თავის ქალა. დიოგენი მაგიდას უზის, მის წინ რავდენივე წიგნი სჭეს გადაშლილი ღრმად. ჩაფიქრებული კითხულობს ბიბლიიდან ის ადგილ. სადაც აღწერილია როგორ გადასწყვეტეს ლოტის ქალიშვილებმა მამის დათრობა და მასთან დწოლა სქესობრივ ენინის დასაკმაყოფილებლად. კარებს არაკუნებენ, მაგრამ დიოგენს არ ესმის.

I

დიოგენი

დიოგ. საშინელია! სტეჭიონის ველურ ლრიანცელზე უფრო საშინელია ენების ტალღათა აზვიადება ადამიანის სულშ; ეგი სპობს, ანადგურებს ყოველივე წმინდა გამოძახილს ყმაწვილ გონების სილრმიდან. (კარებზე კვლავ არაკუნებენ. დიოგენი კარებს ადებს).

II

დიოგენი და ლიზა

ლიზა. სულ ამ წიგნებს ჩასცქერიხარ! ნეტავ რას ეძებ შიგ, რა დაგკარგვია?

დიოგ. ვეძებ სიცოცხლის მიზანს, მსურს ვიპოვო, ამოვიკითხო სად არის სრულყოფა ადამიანის გონებასა,

ლიზა. დაიხსენ შვილო! გადაკარბებული ხხვა რა არის კარგი, რომ წიგნების კითხვა იყოს? ხალხში უკვე ითასგვარი ცუდი ხმები ვრცელდება; ამბობენ დიოგენი გონს გადასცდაო.

დიოგ. გონიერი არც ვყოფილვარ არას დროს... ლიზა, მითხარი, რა არის გონიერება; მითხარი სუფევს თუ არა ნიკი, რომელიც გზას იკვლევს ცხოვრებაში და ყოველგვარ მოვლენას აძლევს განმარტებას, უთხარი იმ უვიცო, უთხარი, რომ მე არას დროს არ ვყოფილვარ გონიერი

ლიზა. თავს რად იმცირებ შვილო?!

დიოგ ნუ თუ თავის დამცირებაა ის, რომ ადამიანმა თვისი ამოოება შეიგნოს? ყოველივე დავკარგე ლიზა! ლიზა! დავკარგე გზა ძიებისა, განმარტეგა. მსურდა მარტოდ მარტო შევდგომოდ არსებობის კვლევაძიებას, მაგრამ გამოუცდელ ჩიტის ბაბალასავით გავიმი ენების ბრეყალებში.

III

იგანოვი და ლიზა

ლიზა. ეჰა, შენი შვილი ეჰა, რომლის კაღთასაც შეგიძლიან შეაფარო თავი, ჩემზე კი გაიშალე ფრთის დალალნი და გამოძიტარე.

ლიზა. ს

ეროვნული ბიბლიოთეკა

IV

(იგივე და ახალგაზრდა კელეი პლატონი).

დედა. მიბრძანდი, შვილი.

პლატონ. (ზრდილობიან სალამს იძლევა) დილა მშვიდობისა.

დიოგ. შენა ხარ პლატონ? როგორ გიკითხო.

პლატ. *ვცოცხლობ.*

დიოგ. სცოცხლობ თუ სცხოვრობ?

პლატ განა ამ სიტყვებში რაიმე განსხვავებაა?

დიოგ. მერე როგორი! დიდი უფსკრულია მათ შორის. სიცოცხლე ადვილია, ცხოვრება კი ძნელი. ვინც სცხოვრობს მას უმძიმს სიცოცხლე, ვინც სცოცხლობს მხოლოდ, მან არ იცის რაა ცხოვრება. შენ გიმძიმს სიცოცხლე?

პლატ. იმოდენად რამოდენადაც ხელს მიშლის უსწავლელობა.

დიოგ. ბევრს-კი უსწავლელობა უმსუბუქებს ცხოვრების მძიმე ტვირთს. რა მოგიტანე სადგურიდან?

პლატ. რამოდენიმე ბარათია და გაზეთები (აძლევს).

დიოგ. (კაკალთაგადაყრებს ბარათებს, შემდეგ დასხვეს და იატაკზე დაჭერის) მეგობრები მწერენ, მუშაობა არ შესწავლიტო მოუთმენელად ველით შენგან ახალრამესო. ხა! ხა! ხა! ვინ რა მისცა ახალი რამ ხალხს, რომ ჩემგან ელიან? იშრომე, მაგრამ როდესაც უმეცლობაში ირჩობა ნების ხმა? უიმედობამ დაცარიელა სული, ჩემში მხოლოდ ნაშესხვრევები ღა სუფეგს წინანდელი სახებისა. გახსოვს ბავშვობისას წერა-კითხვას რომ გასწავლიდი? შენი მშობლები მაყვედრიდენ, უბრალოდ ნუ გვიცდენ შვილსო. ვინ იცის, იქნებ არც-კი სტყუოდენ ისინი დიახ! იმიტომ, რომ წერა-კითხვის ცოდნამ შენს სულში ტანჯვა უფრო გაალრმავა. გახსოვს რა ცელქი უდარდელი ბავშვი იყავი?

პლატ. მახსოვს! (ამოიოხრებს).

დიოგ. შენ და ლიზას ბავშვობისას ძლიერ გიყვარდათ ერთმანეთი.

პლატ. (წითდება) დიახ, გვიყვარდა.

დიოგ. (თვალებში ჩაეცქერდება) ეხლა?

პლატ. მე ეხლაც პატივს ვცემ თქვენს, ბატონ.

დიოგ. რად შესცვალე სიტყვა ეხლა? ხნოვანება აღარ გაძლევს უფლებას, რომ სთქვა ეხლაც მიყვარსო. არაფ ოს, რა ძნელია ვნების ბრეკალებში მომწყვდეული სიყვარული! გსურს დაუახო ლიზას?

პლატ. არა, გმადლობთ მეჩქარება, მშვიდობით გნახეთ...

დიოგ. რად გაწითლდი? ლიზა! ლიზა!

V

იგივეა და **ლიზა.**

ლიზა. მე მეძახდი?

დიოგ. მოდი აქ, შენი სიყრმის მეგობარი გვეწვია!

ლიზა. სასიამოვნოა! (ხელს ართმევს).

დიოგ თქვენ ხომ გიყვარდათ ერთმანეთი?

ლიზა და არც ეხლა გვძულს ერთურთნი. არა პლატონ?

დიოგ. დასთანხმდები პლატონს ცოლობაზე?

პლატ. (მორცხვად) კარგია, რომ ოხუნჯობის ხასიათზე ხართ. მაგრამ მე მეჩქარება. მშვიდობით (კაკალს).

ლიზა. რად ჩაგდე ასეთ უხერხულ მდგომარეობაში?

დიოგ. წადი! გაიცილე! პატივ ეცი სიყრმის მეგობარს.

ლიზა. არაყზედაც ღვეპატიჟეს (კაკალს).

დიოგ. მიდის ბუსრთან, აიღებს თავის ქალას და ფრმად დასკვირდება) და ეხოლ იმისთვის, რომ ამ გვარი თავის ქალა ქალწულისა მიიყოდნო მკერდზე, ვიდრე ამ საზარ სიღრმეს ფარავს ვარდივით მოეცვარე ბაგე, უნდა ზიდო სიყმაწვილეში წამების ჯვარი? რომ იმიო იდუმალი მცნება. თუ რისთვის სცოცხლობდა, რისთვის მოკვდა ადამიანი, უნდა ეწამო მთელ სიცოცხლეში? (თავს ქალას მიწაზე დასხარგხვს) ხა! ხა! ხა? გონს გადაეც�d. ხა! ხა! ხა! (კაკალებს ფანჯარას) ჰეი! (შემგრთადი მოშორდა: ფანჯარას) ალოლ! ალოლ! (ისევ მიეკ ფანჯარასთან და კაკალსძახებს) მობრძანდით! მობრძანდით ყველანი შინ არიან დიოს გარდა. გესმით? მე შინ არა ვარ! (ჩაეკეტავს ფანჯარას. კარედან სიცილი და ხმაურობა მოისმის) ოხ, ღმერთო ჩემო! დედა! დედა!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

VI

იგივე და **დედა**.

დედა. რა გემართება, შვილო!

დიოგ. რაღაც მტანჯავს! დედა! ღვდ! იტირე ბედკრული შვილი.

დედა. (ნაზად ხვევს ხელს) დამშვიდი, შვილო!

დიოგ. რა ვქნა! რა ვქნა!

დედა. ნუ მიეცემი მარტოობას, გაერთე, გამხიარულდი სტუმრები მოვიდნენ. წამოდი მათთან!

VII

იგინიგე, **სუსანა**, **შამშე** და **გიორგი**.

დიოგ. ახ!

სუსანა. გვაპატიე, რომ დაუკითხავად შემოვიპერეთ შენს მარტოობაში.

გიორგი. არა ერთი მითხარი მართლა შინ არ ბრძანდები?

შამშე. ჩვენ აქ დროს გასატარებლად მოვედით და მასპინძლის სახე-კი ისეთ სასოწარკვეთილებას გამოხატავს, რომ გეფონებათ...

დედა. რაღაც შეეძლოდა მყავს.

ლიზა. (კარებიდან) მობრძანდით აქეთ.

დედა. მიბძანდით, დიოგენიც, დამშვიდდება და გეგახლებათ. (კარდან გუგულანი)

დიოგ. დედა! წადი! სტუმრებს მიხედე, მე არა მიშავსრა! გაიცლის ეს უკეთურება.

დედა. კარგი შვილო! (გადის).

დიოგ. (მოდუსებული დაეცემა სარეცელზე ბაუზა).

VIII

იგივე და **სუსანა**

სუსანა (მიკვ და ბეგრდით მოუკდებს) რადა ხარ ასეთ ცუდ ხასიათზე?

დიოგ. (მკაცრად) რა გსურს, რად არ მასვენებ?

სუს. მე მსურს შენ გულის ჩქროლვას დაუგდო ყური.

დიოგ. (ისევ მკაცრი ხმით) სუსანა!

სუს. გავიგე, რომ თხუზულებასა სწერ ასეთ სათაურით „ენების ბრეკალებში“ მართალია.

დიოგ. ვსწერდი მაგრამ!

სუს. მაგრამ მასალა შემოგაკლდათ? აი, მე მოგაცემთ მასალას... ახალგაზრდა ასულის გული ყოველთვის სცდილობს, რომ მამაკაცის სულიერ ავადმყოფობას შეუსისხლ ხორცდეს ღა სუსანასა სურს, რომ შენი მკერდი მის მკლავებში მიიმწყვდიოს! (ხელს ხვევს).

დიოგ ნუ თუ შენც იმას სცდილობ, რომ ჩემში ენების წყურვილი გაალვიო? გამშორდი! ხომ მხედავ რა უსაზღვროდ ვიტანჯები?

მომშორდი, თორემ ვიყვირებ! ალოლ! ალოლ!

სუს. ალოლ! ალოლ! სიტყვას ისე ვერ მოაბრუნებს რომ ალოლი არ დაიძახოს ერთი კიდევ! (ეგონის და კარბის)

დიოგ. (მიდის მაგიდასთან და სწერს რეკუდში) შესაძლოა რიდისმე გამომადგეს ამ ენებით დამთვრალ ქალის სიტყვები. „ახალგაზრდა ასულს სურს მამაკაცის სულიერ ავადმყოფობას შეუსისხლხორცდეს“.

IX

იგივე და **ალოლ**!

ალოლ! რად მეძახდით?

დიოგ, (ოდგადაზრდა სდგას) გეძახდით განა?

ალოლ! ვგონებ მე მქვია ალოლ! ეს სახელი ხომ თქვენ შესთხზეთ ჩემი სახელის ასოების უანაუბ შებრუნებით?

დიოგ. ახ, ის წყეული ღამე! ღამე უძილო! ღამე ბოროტებისა! ვინ იყო დამნაშავე?

ალოლ! ჩემი სიყმწვილე, ჩემი ქალწულება ის ღამეს შენ შემოგწირე! მე შენ გეკითხები: ვინ იყო დამნაშავე?

დიოგ, მას შემდეგ მე ის წუთიერი სულის სიმშვიდეც დავკარგე, რომელსაც დროგამოშვებით განვიცდიდი. შემიბრალე, გამშორდი, დამტოვე მარტო. იმ ღამემ ყოველივე რწმენა ჩაჰკლა ჩემში, მთელი ძიება წმიდა, უმანკო სიკეთისა იმ ღამემ ამოსვარა ენების მორევში. მე რაღაც მიეუწდომელს ვეძები შენს სულში და რა ვპოვე, რა! საშინელებაა! ახ! იმ საშედისწერო ღამემდის მე ვფიქრობდი, რომ უშენოდ სიცოცხლე არ შემეძლო, ის ღამემ კი დამარწმუნა, რომ არც შენთან შემიძლია სიცოცხლე, წადი, გამშორდი.

ალოლ! სად წავიდე? რისთვის მიწამე,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რისთვის დამიკენე სიცოცხლის ვარდი?

დიოგ. აი, რა სწერია აქ. (ადგება ბაბადიან და კითხულობს) ოდა უთხრა უმფროსმა დამ უნტროს: მამი ჩვენი მოხუცებულია და არავინ არის ქვეყანაზსა ზედა, რომელი შემოგდეს ჩვენნაგ მომართ ვითარცა წესი არს ქვეყნისა. ვისვთ მამა ჩვენს ღვინო, დავწვეთ მისთანა და ალვადგინოთ თესლი მამისა ჩვენისაგან და ასევე ღვინო ღამესა მას და შევიდეს უმფროსი და, დაწვა მამასთან, და ვერ სცნო დაწოლა და ადგომა მისი. მეორე დღეს რქვა უმფროსმა უნტროსს, მე ვიწევ მამაჩვენთან, ვასვთ მას ღვინო ამადამაც, შეეი და დაწვე მასთან. და შეიქნენ ლოტის ორივე ქალიშვილნი ორსულად მამისაგან თვისისა", (ადგებიან) თუ ასეთი ძლიერია ახალგაზრდა ასულის ძარღვებში სისხლის ღუღილი. თუ ასეთი დაუცხრომელია შენში ველური ვნება. წადი! წადი! (ფეთრდება)

ალოლ. სად?

დიოგ. გადი ხალხით სავსე მოედანზედ მოიპმტიე შენს სარეცელზე ყველა ის, ვინაც ძალუძს დაგიბერის ვნება.

ალოლ. მტარვალო! რა სთქვი? ოხ, ღმერთო ჩემო! (ქვითინებს) რა საშინელებაა! როდესაც შენი ხელი შეეხო ჩემ სიცოცხლის ყვავილს, როდესაც ტრფობას ხელებზე დაფერფლე ჩემი უმანკო სხეული, ეხლა მეუბნები ამას? ყოველ ნაკვთს ჩემი სხეულისას აჩნს შენი დანასუნთქი, ნუ თუ იმიტომ მიმწყვიტე უმანკოებას, რომ სამუდამოდ გარყვნილების მორევში გადმისროლო? მაგრამ თუ შენში არ სუფევს სიმრავლული, ჩემშიდაც იფეთქების შური ძიება. ხანჯლით ვანგიგმირავ იმ მკერდს, რომელიც ფრთოლვით ეკვროდა იმ ღამეს ჩემს სხეულს.

დიოგ. რაღას აყოვნებ! დამეც მახვილი გულვერდში, გემუდარები,

X

იგინეგენ, გიორგი და **შამშე**

გიორგი. (დგინთო სავსე მოკერდხალიი ენაწო ეფუკვეთ ჭვიდა მსარზე) ესენი-კი თუ-მე აქა ჭუკჭუკენენ განმარტებით.

შამშე. რა ერიგ მაკვირვებს, დიო, შენი გამოცვლა! მუდამ მოუსვენარი იყავ, ეხლა-კი მონასტრის მწირივით ოთახს არ სცილდები

დიოგ. ის ალარა ვარრაც ვიყავ ოდესმე. დავეცი სულით. იმ ფრთა გაუზრდელ არწივის ბაბალას დავემგსგ'ე, რომელიც ვდრე ძალ-ღონეს მოიკრებდა გაუმაძღარ ყვავის მსხვერპლი შეიქნა.

გიორ. (წაეხებს ეთაკიდერებს) ეს წიგნები ეკუთვნან შეგშლიან მეგობარო! და ხომ იცი ბრძენ დიოგენეს მისმა სიბრძნემ სად მისცა ბინა? აი ამ რაკაშია მომწყვდეული მთელი სიბრძნე და უმეცრება, ნაღველი და სიტკბობა! ამა გადაკარ!

დიოგ. არ მინდა, არა.

გიორ. (ოტა მოსვი, სულ ოტა.

დიოგ. (ეფუმნით მოსვამს).

გიორ. ეხლა კი ჩვენი ხარ? (ხელს ჩაკიდებს) წადიდეთ ხეიბანშო, ეიქეიფოთ. აქ, ძმაო, რაღა საშინელი ოხერი ისსის ამ წიგნებში მომწყვდეულ აზრებისა. (დიოგენს მეორე მხარეში შამშე ჩაჭიდებს ხელს).

დიოგ. წადიდეთ დავლიოთ! დავლიოთ. (კაკალის ალდგს ქვითინი წასდგება და კუდ შედინებული ჩაიკეტება).

ფ ა რ დ ა.

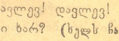

(გაგრძელება იქნება)

ვეკაცის სიკვდილი

(ალბერი ლეგსი, ჩაწერილი ნაშმელი გლეხის იაგორ ყურაცეშვილის-მიერ).

ვეკაცსა ომში სიკვდილი—
თავი ძმინარე ჭგონია;
შედგა საკაცეზედა—
ცხენზე შეჯდომა ჭგონია;
ჩადგა სამარეშია—
თბილი ლოგინი ჭგონია;
ზედ დაყრა შავი მიწისა
საბნის დახურვა ჭგონია;
ნაღველნი შავის მიწისა—
დიდის ცრემლები ჭგონია;
ყელზე შეხვევა გველისა—
ცოლის მკლავები ჭგონია;
დახვევა ჭიაღლუისა—
წწრილი ცოლ-შვილი გჭონია!..

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ვუდრო ვილსონი

ჩრდილო-ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტი, რომელმაც მეოთხე სხელმწიფოთ მოწოდებით მიმართა და სთხოვა მშვიდობიანობის ... ჩამოგდება, იყოთ ზვა ს დადება, რომ არავინ დაიჩაგროს

ტბის ასული

ძალას მეფე სუბუქ ფრთებით დაჰფარფატებს სოფელს ჰმართავს. მის ბაღნაზე თავისუფლად თეთრი დროშა აღმართულა.

—

ანდამატად მ ჩვენებად შეკმნილი და გადაბნარი, ძალის მეფე ყველგან დაჰქრის უნილავი, უჩინარი.

—

სთვლიმს ყოველი... თვით ფოთლების შარაშური ადარ ისმის, მხოლოდ ტბიდან რადაც ეცხო—ნელი ჰმნი გამოიცმის.

—

აქ ტბის პირად ... ს შიშველს. სამოსელთ დაფარაე, ისლში ბინა ფეოვანა, ისლთ სახე დაფარულ.

—

ვარსკვლავთ კრ ... ტ ისასულსა დასცინგენ, ძილ ... ეკრთობს და მთ ... ვარეც მის ფიქალ მკერდზე დასთამაშებს, თავს ... ირთობს

—

ჰიმნსა მღერის ის დამატყვევს, მოსაკლავად თვისი ქონის და ცის მნათობს თვალს ... ბ, ... ნთამაშებს და ... ინის.

იპო ჯინორიძე.

სარსარი

(თარგმანი)

ტაძარი გაჩაღებულია საკეცხლურის თხელ სურნელოვან ბოლოში მკრთალად ციმციმებს ... ფლის სანთლები.

საკურთხევლის წინ (დგანან სიძე და სატარძალი. ... ერიე ... ხალგაზდა, ლამაზი ნატარძალს თვალებში ... ნით გამოუთქმელი ბედიერება, უსაზღვრო სიხარული ეხატა. პერიოზიულის ფიქრებ ... ის მოცული სიჩუმის ... ლი შუბლი, რაიც ... ის სიხეს ხანების გამ ... მეტყველობას აძლევს. ... ერიე ... ბედნიერად გრძნობს თავს, ... ბედნიერად მთელი სიცოცხლე—მ ... ჯდ ... ებელი. ... ბედნერი ... ლს ... ვ ... ს ... ყველა ... ... ეკუთვნის მთ ... ნუ ... ფელად

გარეშემო ... ყოველივე ... ბრ ... ლობს, ... ლესსენ ... ელ ... ს.

მღვდლის ... ამოსელი ... ბრწყინავ ... ...

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რამ ისინი ვერაფერს ამჩნევენ, ვერას ხედავენ... მათ არ ესმით, თუ როგორ ახლოს, ეტლის ბორბალთა რახუნის შორის მოისმის გულ შემზარავი, თავზარ დამცემი ხარხარი მეფე-სტოფელისა:

— ხა-ხა-ხა-ხა!. ხა-ხა-ხა ხა!!.

პოდპ. კირილე მაჭარაშვილი

შარადა

ქალების ტანისამოსი
კაბის ქვეშ ჩასაცმელია,—
ტანს აჩენს კოხტად, ლამაზად
(გვერდების დამზელელია!)
ძალებისგან ასხმული
ზონარით მოსაკერია
(ზოგზედაც დუგმებს აბნევენ)
თუმც შესაკერელად ძნელია!
ტქმნენ, დიდი სწავლულნი
ქალებს უკრძალვენ ამასა,—
მაგრამ-კი ჩვენი დიაცნი
რას გაიგებენ სხვისასა!

აიღეთ ხელში კალამი,
სიტყვა დასწერეთ სრულადა,
მხოლოდ შუაზე ერთ მარცვალს
ამოსჭრით,—იყოს კრულადა.

ხომ ხედავთ, როგორ ადვილად
უკვე აიგო შარადა:
იმის მიმყოლი ქალ-კაცი
იცლება სისხლად, ფარადა. **მახვილი**

წარილი ავგუგი

ჩვენში

სახალხო მგზავნის ი დაბითაზვიილის გარდ-ცვალების 30 წლის თავი სრულდება წელს.

6. ბოცირიძის 20 წ. ოქტიბერს სახალხოს სახლში აუარებელი ხალხი დავსწრო. მოდდესასწაულს სხვა და სხვა დ-ფსებულებების მხრით მიეულოცეს შესაფერი სიტყვებით.

ჯიბის „ბეშნის ტაკარსანის“ გამოცემა განუზრახავს გრ. ჩარკვიანს სწორედ ისევე, როგორც ამ 16 წ. წინად გამოსცა. წიგნი დასურათებული იქნება ბარის ნახატებით.

◆ მიეიღეთ ახალი წიგნები. კ. შ. წ. კ. ს-ი-გამოცემანი: იაკობ გაგეშვილის „იავნანა რა ჰქვია“-და „თავდადებულნი ქართველნი“ (ორივე წიგნი დასუფ რათებულია, თითო ღირს 15 კ.) და ეკ. გაბაშვილი-მოთხრობანი, წიგ. III, მიზრდილთათვის. წიგნი შ ე ი ცავს თორმეტამდე მოთხრობას, დაბეჭდილია რიგიან ქაღალდზე, სუფთაა, ფ. 60 კ.

◆ ქართულ საგაზეთმოქმედო საზ-ის სასარგებლოდ დღეს „ახალ კლუბში“ ვრცელი შინარსიანი საღამო **გაიმართება**.

◆ ვასო აბაშიძის წარმოდგენა გაიმართება „ახალ კლუბში“ კვირას, თებერ 12.

◆ ქართველი გუნდი ალ. მაისურაძისა. ამ მოკლე ხანში სახალხო სახლში გამართავს დიდ კონცერტს 4 ბანუ.

◆ „სორაპნის“ სტამბაში იბეჭდება მ ვეშაპიძის ნაწერების პირველი ტომეული. წიგნი მალე გამოვა და ეღირება. 50 კ.

◆ ჯარისკაცთათვის დიდ კარაკლისში საკენის მოყვარ ვანო გიგოშვილის თაოსნობით ამ კვირა ქართულად წარმოდგენილი იქნება „ტიმოთეს ლეკვი“ რომგორც გადმოგვაცეს, ი. გიგოშვილის განუზრახავს დრო გამოშვებით მართოს წ-რმოდგენ ბი.

◆ ცხვეტორი-მ ხაშვილის დრამ. წოვს თავის ხარჯით გაუწერა ეურ. „თეატრი და ცხოვრება“.

რუსთა შორის

◆ **ეურნალის იუბილე.** რამდენიმე კვირი ი წინეთ შესრულდა ოცი წელიწადი რაც გამოდის რუსული ეურნალი „თეატრი და ხელოვნება“. ეურნალმა არ მოისურვა ამ დღის განსაკუთრებით აღნიშვნა, თუმც მის ხელმძღვანელ ბ. კუგელს მრავალი მოლოცვები მოუვიდა ეურნ-ლისტებისა და პატივისმცემლ-ბისგან.

◆ **იუჩი ბელაკეევი,** ახალგაზრდა ბელეტრისტისტი, რუსეთში გარდ-იცვალა

◆ ალექსანდრე ამფითეატროვი, ცნობილი რუსი მწერალ ბეშლიკისტ, „რუსკია ვო-ია“ თანამშრომელი, მთავრობის მიერ გაძევებულ ოჭნა ტ-ერს. ამ გარემოებამ დიდი აღელვება გამოიწვია მწერალთა ორ-ეებში.

◆ „დრონი მეფობენ“. გაზეთ „უტრო როსიის“ ფეტ-ტიურნა რ-დაქტ-რმა ალექსეკამ გაზეთის თავი მინაბმა და ერთ დიდ სავაპრო დაწერსებულებაში შეიდა.

◆ ვლ. ბურცევი აპირებს გაანა ხლოს ეურნალ „მომავალის“ გამოცემა ძველი პროგრამით.

◆ ახალი გაზეთი „სხივი“ რომელსაც სკემს გამომცემლობა „კაპეიკ“ მაქსიმე გორკის ხელმძღვანელობით, რუსეთის ეურნალ-სტთა წრეებში დიდს ინტერესებს იწვევს- „სხივი“, თუმც ნიეთ ერი მხრით უზრუნველყოფილია მილიონნებით. ამბობენ, ამ გაზეთში სინტერესოა თანამშრომელთა შემაღგენლობა, მაგალითადრო მიმოხილვას აწარმოებს ყოფილი სამხედრო მინისტრი პოლეგანოვი, სასკოლო საკმეგზე სწერს ყოფილი მინისტრი გრაფ იგნატიეი.

წერილი რედაქციის მიმართ.

მადლობის გამოცხადება

ბ. რედაქტორო! უმორჩილესად გთხოვთ ეფ რ-ვანი მადლობა გამოუცხადოთ ბ ვანო მესხიშვილს, რომელმაც ერთ ელ ნება და გამოუწერა ამა 1917 წლ. ეურნალი „თეატრი და ცხოვრება“ თელავის წმ. ნინოს სასწავ-ლებელს. თელავის წმ. ნინოს. სასწავლებლის ქართველი მასწავ-ლებ-ლნი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დამფუძნებელნი

კავკასიის სავაჭრო-სამრეწველო ბანკისა, რომელსაც მინისტრის განკარგულების ძალით ეწოდება

„ამიერ-კავკასიის ბანკი"

ამით ვაუწყებთ აქციების პატრონთ, რომ ფინანსთა მინისტრის მიერ დამტკიცებულ წესდების §§ 63 და 64 ძალით, პირველი საზოგადო კრება ბანკის აქციონერებისა დანიშნულია 5 მარტს 1917 წ. ტფილისში დილის 11 საათზე ბანკის ბინაზედ—ლორის-მელიქოვის ქუჩა № 5 (ტფილისის სათავად-აზნაურო ბანკის ახალ შენობაში)

საგანი განხილვისა:

1 **საორგანიზაციო კომიტეტის ანგარიში**
2. **საბჭოს წევრთა რიცხვის მომატება.**
3. **საბჭოს წევრთა არჩევანი.**
4. 1917 **წლის ხარჯთ-აღრიცხვის განხილვა და დამტკიცება.**
5. **ბანკის საჭიროებისათვის უძრავ მამულების შეძენის შესახებ მოხსენება.**
6. **გამგეობის სამის წევრის არჩევა.**
7. **სარევიზიო კომისიის 5 წევრის არჩევა.**

ბბ. აქციონერთა საყურადღებოდ ვაცხადებთ:

ყველას, ვისაც-კი შეუძენია ბანკის აქცია, ნება აქვს დაესწროს საზოგადო კრებას, ხოლო ხმის უფლება მარტო იმ აქციონერსა აქვს, რომელსაც **ათს** აქციაზედ ნაკლებ არ ეკუთვნის ყოველ ათს აქციაზედ პატრონს ერთის ხმის უფლება აქვს, მაგრამ ამასთანავე რაც უნდა ბევრი ჰქონდეს აქცია, მაინც აქციონერთა საზოგადო კრებაზედ იმაზედ მეტს ხმას ვერ მიიკუთვნებს, რაც გადააჭარბებდა კრებაზედ დამსწრე წევრისა ხმების ერთს მეათედს (56)

მთავრობისა, საზოგადო და კერძო დაწესებულებანი, საზოგადოებანი და ამხანაგობანი ხმის უფლებას თავიანთ კანონიერ წარმომადგენლთ აძლევენ (57)

იმ აქციონერებს, რომლებსაც ათს აქციაზე ნაკლები აქვთ, შეუძლიანთ შეაერთონ თავიანთი აქციები, ზავადის ვექილობის ძალით, რათა მიიღონ უფლება ერთი ან მეტის ხმისა იმ საღვრამდე, რომელიც მოხსენებულია 55—ში(57).

რომელ აქციონერსაცხმა აქვს, მაგრამ რაიმე იმზეზის გამო არ შეუძლიან კრებას დაესწროს ნება აქვს, თვისი უფლება ისეთს სხვააქციონერს გადასცეს, რომელსაც აქვს ხმა, მაგრამ ერთსა და იმავე აქციონერს საზოგადოდ არ შეუძლიან ორ ვექილობაზედ მეტი ვექილობა იქონიოს.

შენიშვნა: ვექილობა ხმის გადაცემისათვის უნდა შესდგეს წერილის სახით და გადაეცეს ამიერ-კავკასიის ბანკის დამფუძნელთ სამის დღით ადრე საზოგადო. კრებამდე ხელის მოწერა ვექილობაზე უნდა შემოწმებულ იქმნას მთავრობის საზოგადო დაწესებულებათა ან პირთ მიერ. საზოგადო კრებაზედ შესასვლელი ბილეთების მიღება შეიძლება ბანკის კანცლარიაში 4 სარტს. დილის10 საათიდან დაწყეაული,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

VV. მიიღება ხელის მოწერა 1917 წლისათ ის VV.

სათეატრო ხელოვნებისა, სამეცნიერო ყოველთვიური ჟურნალი

თეატრი და ცხოვრება

(წარმოდგენა შეუფერებელ)

გამოვა სრული პროგრამით, ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა